

Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker
v/Siv Hallgren
Postboks 8026 Dep.
0030 OSLO

Sendt per e-post: post@gjenopptakelse.no

Oslo, 1. september 2017
Dok.ref: 301138-504-5670073.1
Saksansvarlig advokat:
Cato Schiøtz

**DERES REF.: 2017/104:
BEGJÆRING OM GJENÅPNING – FREDRIK FASTING TORGERSEN**

I Innledning

Jeg viser til vår begjæring om gjenåpning av 27. juni og brev fra statsadvokat Lars Erik Alfheim av 25. f.m.

I brev av 25. f.m. anfører statsadvokat Lars Erik Alfheim at "Mye synes å være likt fra tidligere begjæringer.....".

Det kommer ikke som noen overraskelse at påtalemyndigheten – før det har vært mulig å foreta noen realitetsvurdering av saken – inntar dette standpunktet.

I begjæringen har vi forutsett at denne påstanden ville bli fremsatt. Vi har derfor nøye gått inn på spørsmålet om betydningen av tidligere behandlinger og avslag. I begjæringen har vi derfor flere steder kommentert spørsmålet "Hva er nytt?" både i forhold til dommen fra 1958 og i forhold til tidligere begjæringer.

Vi peker i denne forbindelse på behandlingen i del 1 VI – særlig pkt C (side 37-41), hvor det foretas en analyse av vilkårene for å kunne henvisse til tidligere behandling og unnlate å foreta en ny realitetsbehandling. Dette har tidligere – dessverre – ikke blitt gjort.

Vi forutsetter at hvis statsadvokaten i fortsettelsen vil anføre tidligere behandlinger som et generelt argument mot gjenåpning, vil han foreta en *konkret påvisning* av *hvor* de anførslene som er gjort gjeldende i begjæringen, tidligere er blitt *behandlet*, og *hvor* de er *drøftet* i overensstemmelse med straffeprosesslovens regler.

Et rent postulat om at "mye synes å være å være likt" legger ingen føringer på kommisjonens behandling og vurdering.

Det kan likevel være hensiktsmessig allerede på det nåværende tidspunkt å gi et kort sammendrag av hva som er annerledes ved den nye begjæringen i forhold til tidligere, og vi skal i det følgende foreta en rask gjennomgang av dette spørsmålet.

II Problemstillinger og rettslig analyse – er mye likt?

I begjæringen av 27. juni er det på en rekke viktige punkter foretatt en ny analyse av de faktiske spørsmål som saken reiser, og som representerer grunnlaget for anførslene i begjæringen.

I denne forbindelse peker vi særlig på følgende:

1. Oppdeling av saken i to faktiske hovedspørsmål.

For det første har vi som kjent delt gjennomgangen av faktum i to hoveddeler: En drøftelse av henholdsvis Torgersens påståtte tilstedeværelse i Skippergaten 6b på draps-tidspunktet og av hans påståtte tilstedeværelse på brannstiftelsestidspunktet – det vises til begjæringens del 2 og del 3.

Vi mener at dette er en hensiktsmessig oppdeling og minner om at dette også var to separate punkter i tiltalen og to forskjellige punkter i domsslutningen.

Det sentrale spørsmål er klarligvis hvorvidt Torgersen var til stede på drapstidspunktet. Spørsmålet om forholdene på brannstiftelsestidspunktet har karakter av støtteargument som eventuelt kan støtte eller svekke argumentasjonen og konklusjonen med hensyn til vurderingen av om Torgersen tidligere var på åstedet.

En slik oppdeling innebærer et skille mellom prinsipielt sett forskjellige bevistemaer og to forskjellige punkter i domsslutningen. Dette er ikke gjort tidligere.

2. Oppdeling i underordnede bevistemaer

Faktum i Torgersen-saken er ekstraordinært stort, komplisert og delvis uoversiktlig.

En korrekt drøftelse av faktum må knyttes opp mot de del-spørsmål som oppstår.

Vi har derfor delt spørsmålet om Torgersens tilstedeværelse på de to aktuelle tidspunkter i fire underordnede bevistemaer som medfører at de bevis som hører sammen, nå blir vurdert sammen.

Dette er tidligere ikke gjort.

3. En kronologisk gjennomgang av bevistemaene

Vi har i begjæringen behandlet de underordnede bevistemaene i kronologisk rekkefølge.

På denne måten får man en løpende gjennomgang av hendelsesforløpet og en løpende vurdering av den kronologi som påtalemyndigheten baserer sin drapshypotese på.

Dette mener vi er en hensiktsmessig disponering av drøftelsen – som ikke har vært foretatt tidligere.

4. Ny formulering av sentrale spørsmål

Bevistemaene og de spørsmål som oppstår i forbindelse med disse, må formuleres på en korrekt måte. Dette har heller ikke vært gjort tidligere.

Viktige spørsmål som behandles i begjæringen, er for eksempel:

- På hvilket tidspunkt kom Torgersen hjem til bolig?

Dette spørsmålet er helt sentralt og må vurderes på bakgrunn av en rekke forskjellige bevis.

- Var Torgersen alene på drapskvelden, eller var han sammen med en kvinne?

Dette er også et spørsmål som beror på en helhetsvurdering. Hverken spørsmålet eller helhetsvurderingen har vært foretatt tidligere.

5. Bevis som hører sammen, må vurderes sammen – og ikke enkeltvis og fragmentert

I tidligere vedtak har man i meget stor grad vurdert enkeltbevis isolert, og drøftelsen av vilkårene for gjenåpning fremstår som svært fragmentarisk.

Et eksempel på dette er vurderingen av forklaringen til Johanne Olsen. Den har imidlertid primært betydning for vurderingen av tidspunktet for når Torgersen kom hjem til bopel. Men da må den klarligvis vurderes *sammen med* andre forklaringer og andre bevis som knytter seg til samme spørsmålsstilling.

Dette er ikke gjort tidligere.

Et annet eksempel - av flere - er spørsmålet om det var Torgersen som fulgte med Rigmor Johnsen på strekningen Esther Olssons kiosk i Dronningens gate 25 til Rigmor Johnsens bopel i Skippergaten 6.

Dette spørsmålet beror på en vurdering av samtlige aktuelle vitneforklaringer, slik at man kan foreta en helhetsvurdering.

Vi kan ikke se at dette er gjort tidligere.

6. Hver enkelt vitneforklaring må vurderes i sammenheng med andre forklaringer fra det aktuelle vitnet.

I begjæringen har vi understreket betydningen av at hver enkelt forklaring underkastes en totalvurdering, hvor man ikke utelukkende vurderer hva som ble sagt under hovedforhandlingen, men at dette må ses i sammenheng med tidligere politiforklaringer og forklaringer ved den rettslige forundersøkelse.

Dette er i liten grad gjort tidligere.

7. Generelle krav til bevisvurdering må hensyntas

I begjæringen har vi understreket og minnet om Høyesteretts fremhevelse av at tidsnære forklaringer normalt vil være mer pålitelige enn forklaringer som avgis flere måneder i ettertid.

Man må også hensynta generelle vitnepsykologiske erfaringer med hensyn til feilkilder – og som man ikke hadde den samme bevissthet om i 1958.

Heller ikke dette forholdet har fått den betydning det fortjener i tidligere avgjørelser.

8. Konklusjon

Betydningen av punktene 1 – 7 ovenfor er viktig, og adskiller seg markant fra tidligere begjæringer. En påstand om at det "er mye likt", er svært lite treffende.

III Faktum vedrørende spørsmålet om Torgersen var i Skippergaten 6 b på drapstidspunktet – er mye likt?

A. Innledning

Vi skal i det følgende kort vurdere om det er grunnlag for påstanden om at mye synes å være likt fra tidligere begjæringer for så vidt gjelder denne delen av bevisførselen.

Innledningsvis er det grunn til å understreke at det er nytt at man foretar en *samlet* drøftelse av hvilken bevisverdi påtalemyndighetens argumenter for at Torgersen var tilstede på drapstidspunktet, har i dag.

Det springende punkt er ikke – slik Gjenopptakelseskommissjonen tidligere har lagt til grunn – hvorvidt vurderingen av det enkelte bevis isolert sett medfører at dommen fra 1958 er uriktig eller er egnet til frifinnelse.

I gjenåpningsbegjæringen av 27. juni har vi flere ganger presisert at påtalemyndigheten må påpeke helt konkret *hvilke bevis* man i dag mener tilsier at dommen er riktig, og *hvilken bevisverdi* de i praksis påstås å ha.

B. Trinn 1: Var det Torgersen som ble observert ved Esther Olssons kiosk i Dronningens gate 25 drapskvelden ca kl 22.43?

Dette spørsmålet er et helt grunnleggende premiss for påtalemyndighetens drapsteori, og har aldri vært underkastet en samlet analyse.

I begjæringen har vi behandlet spørsmålet om det var tidsmessig sannsynlig at Torgersen kunne være i Dronningens gate 25 på det klokkeslettet Rigmor Johnsen var der. På dette punkt er det uomtvistelig fremlagt flere nye faktiske opplysninger.

I tillegg er det foretatt en ny og utvidet analyse at Esther Olssons forklaring, hvor det er påvist at hennes beskrivelse av utseendet og dialekten til den mannen som gikk sammen med Rigmor Johnsen, *i svært liten grad* er forenlig med Torgersens utseende og dialekt.

Merkelig nok har en slik analyse *ikke tidligere blitt foretatt*. Spørsmålet som kommisjonen må ta stilling til, er om det ikke er riktig – slik det anføres i begjæringen – at man ut fra en isolert vurdering av denne delen av beviskjeden må konkludere med at det er direkte lite sannsynlig at Torgersen er gjerningsmannen.

C. Trinn 2: Var det Torgersen som ble observert på strekningen Dronningens gate 25 – Skippergaten 6b?

Også denne delproblemstillingen – som også er sentral i den totale vurdering – har ikke vært formulert tidligere, og det har langt mindre vært foretatt en samlet kumulativ analyse av de vitneforklaringer som refererer seg til dette spørsmålet.

I begjæringen har vi lagt vesentlig vekt på å godtgjøre hva som fremgår av de tidsnære politiforklaringene fra de aktuelle vitnene.

Det er i tillegg foretatt en ny og utvidet analyse av hvilke sko Torgersen hadde på seg drapskvelden – se side 70-74 – og hvordan dette momentet, sammen med en ny og utvidet analyse av vitneforklaringenes innhold med hensyn til den aktuelle manns utseende, gjør det lite sannsynlig at det var Torgersen som ble observert.

I begjæringen har vi i denne forbindelse også påpekt de feil som tidligere er gjort ved behandlingen av denne delen av beviskjeden.

D. Trinn 3: Kan spor fra åstedet og/eller avdøde knytte Torgersen til drapet?

Også her har vi innledningsvis formulert spørsmålet på en ny måte: Vi har foretatt en samlet kumulativ vurdering av de bevis som refererer seg til åstedet på drapstidspunktet.

1. Den generelle delen av analysen – se side 80-82 - er ikke tidligere behandlet.
2. Barnålbeviset er viktig. Det viser særlig til del 2 IV C pkt 3 side 85-87, hvor det foretas en ny og utvidet analyse av den delen av barnålbeviset som ikke knytter seg til de sakkyndiges vurderinger av barnålenes karakteristika, jf punktene a, b, c, d og e.

I tillegg kommer den nye sakkyndige analysen av dr. scient Jon Ingolf Medbø.

Totalt sett er anførselene vedrørende barnålbeviset markant forskjellig fra tidligere begjæringer. En rekke sentrale forhold er tidligere ikke vurdert i sammenheng.

I tillegg viser vi til bilagsbind B 3 A, hvor Nils Erik Lie nøye gjennomgår feil som tidligere er gjort i forbindelse med denne delen av beviskjeden.

3. Tannbittbeviset er også undergitt en ny analyse.

Vi har for det første systematisert bevisvurderingen i en analyse av hvilke likheter det er mellom Torgersens tenner og bittmerket.

Det vesentlige er imidlertid det andre punktet: En sterkt utvidet og delvis ny analyse av de seks ulikheter som er påvist, og som gjør at flertallet av de sakkyndige i meget stor grad utelukker Torgersen som gjerningsmann.

Også her har Jon Ingolf Medbø avgitt en ny viktig sakkyndig vurdering som representerer et nytt bevis.

4. Når det gjelder blodbeviset, henviser vi til side 120 i begjæringen, hvor det påpekes at flere sentrale forhold i blodbeviset ikke er diskutert.

E. Trinn 4: Når kom Torgersen hjem?

Dette er et meget viktig spørsmål og er behandlet i begjæringens del 2 V.

Det er merkelig at man tidligere ikke har stilt – og utredet – spørsmålet om når Torgersen kom hjem til bopel, og at man i denne forbindelse ikke har foretatt en totalvurdering av sentrale momenter som:

- Er det sannsynlig at Torgersen som tenkt drapsmann oppholdt seg på åstedet helt frem til ca kl 23.40?
- Er det sannsynlig at Torgersen i så fall valgte en omvei for en påstått retur forbi Eldorado kino i Torggaten?
- Er det sannsynlig at han i så fall tok en drosje fra Youngstorget kl 23.52, jf beskrivelsen av den passasjerer drosjesjåfør Otto Strand ga.
- Hva er sannsynligheten for at forklaringene fra henholdsvis Torgersens mor og søster med hensyn til Torgersens ankomst ca kl 23.30 eller noe før, er gal?

Vi har på dette punkt foretatt en helt ny analyse, som ikke tidligere hverken har blitt fremført i sin sammenheng og – langt mindre – drøftet.

F. Avslutning

Avslutningsvis er det grunn til å minne om to forhold:

Det er sentralt at vi i begjæringen foretar en *helt ny kumulativ vurdering av sannsynligheten for at Torgersen var på åstedet på drapstidspunktet*. En slik kumulativ vurdering har – merkelig nok – aldri blitt foretatt i praksis.

I tillegg understreker vi det sentrale tilleggsspørsmål: Hvilken bevisverdi har – i dag – de bevis som påtalemyndigheten tidligere har tillagt avgjørende vekt? Det er som nevnt spørsmålet om dagens *bevisverdi* som er temaet – ikke et spørsmål om det ene eller andre beviset medfører at dommen er uriktig eller er egnet til frifinnelse.

En påstand om at det "er mye likt" er svært lite treffende.

IV **Faktum vedrørende spørsmålet om Torgersen var i Skippergaten 6b på brannstiftelsestidspunktet – er mye likt?**

A. Innledning

Også på dette punkt er behandlingen basert på en ny analyse av bevissituasjonen.

Spørsmålet om Torgersen vendte tilbake til åstedet for å anstifte en brann må deles opp i deltemaer for at de bevis som hører sammen, skal bli behandlet sammen.

Dette er ikke gjort tidligere: Bevisene er også på dette punkt drøftet nærmest hulter til bulter, og man har også her gjort den grunnleggende feilen at man ikke har diskutert hvilken *bevisverdi* de enkelte bevis har i dag for så vidt gjelder spørsmålet om Torgersens skyld.

B. Trinn 1: Torgersens opphold på bolig

Dette er behandlet i begjæringens del 3 II, jf side 142-144.

Det foretas her en helhetsvurdering av bevisene som refererer seg til dette tidspunktet.

Behandlingen må sees i sammenheng med del 3 IV B 2 side 149-150, hvor vi drøfter sannsynligheten av at Torgersen angivelig dro helt tilbake til bopel på Tøyen for å hente fyrstikker. Dette er som kjent påtalemyndighetens grunnleggende forutsetning med hensyn til Torgersens motiv for å returnere til bolig.

I begjæringen påviser vi at dette motivet fremstår som både spekulativt og urimelig.

Samlet sett foretas en ny analyse av bevissituasjonen for så vidt gjelder dette punkt.

C. Trinn 2: Torgersens angivelige retur til Skippergaten 6b

I begjæringen av 27. juni fremlegges det et *nytt faktum* som viser at påtalemyndighetens teori om at det ikke var tidsmessig mulig for Torgersen å følge ruten tilbake til Akersgaten på den tid han hadde til disposisjon, er uriktig.

Dette er nytt i forhold til vedtakene av 2006 og 2010, og ble de facto ikke drøftet av Helen Sæter i hennes vedtak 31.08.15.

Som påvist i begjæringen, har denne delen av bevisvurderingen to sider:

For det første er påtalemyndighetens tilbakevisning av Torgersens forklaring uriktig og uten bevisverdi.

Men saken har også en annen side: Som påvist i begjæringen, er dette forholdet et argument for Torgersens *uskyld*. Det fremstår som usannsynlig/urimelig at han kunne *bløffe* og rekonstruere en forutsetningsvis fiktiv rute tilbake til sentrum – og få gangtid/sykkeltid til "å gå opp" med disponibel tid.

Vi har således for første gang foretatt en totalanalyse av Torgersens forklaring med hensyn til hans retur tilbake til sentrum, som ikke har vært anført i denne form tidligere og heller ikke vært drøftet.

D. Trinn 3: Bevissituasjonen knyttet til kjelleren i Skippergaten 6b

Dette er behandlet i del 3 IV i begjæringen.

1. Presentasjonen av fyrstikkbeviset, jf IV B, side 148-154 er ny, og representerer som nevnt en ny og utvidet analyse av sannsynligheten for at påtalemyndighetens påstand om at Torgersen dro tilbake til bopel for å hente fyrstikker, og påvist at den fremstår som spekulativ.

I begjæringen har vi videre påvist at det er lite sannsynlig at Torgersen hentet to fulle fyrstikkesker på bopel. Det er tvert imot rimelig å legge til grunn at fyrstikkeskene tilhørte broren, og at de fulgte med da Torgersens tok brorens jakke på da han forlot bopel. Hva er sannsynligheten for at broren kom hjem uten fyrstikker, og at han ikke hadde benyttet disse fyrstikkene tidligere samme kveld?

Anførselen har ikke vært presentert i sin helhet tidligere – og er heller ikke drøftet.

Videre har vi drøftet spørsmålet om det er samsvar mellom fyrstikkene i esken og de fyrstikkene man fant på kjellergulvet. På dette punkt presenteres et nytt faktum, jf Nils Erik Lies redegjørelse.

Påtalemyndighetens teori med hensyn til det såkalte fyrstikkbeviset svikter således på flere sentrale punkter. Denne argumentasjonen har tidligere ikke vært fremført samlet, og det er – langt mindre – foretatt en kumulativ vurdering av denne delen av beviskjeden i kommisjonens tidligere avgjørelser.

2. Avføringsbeviset

Vi viser til del 3 IV C, og Lies utførlige analyse i bilagsbind C V.

Påvisning av mangel på identitet er delvis ny.

Uansett er anførselen ikke behandlet – jf begjæringens pkt 9 på side 165-166.

3. Vitnet Bergersen

Det vises her til begjæringens IV D, side 166-172 og – særlig – bilagsbind C4, hvor det er foretatt en utvidet drøftelse av Bergersens vitneprov med påvisning av flere nye faktiske momenter

E. Trinn 4: Var Torgersen sammen med en kvinne?

Dette er et helt sentralt spørsmål. I begjæringen understrekes det at det må foretas en *samlet* vurdering av hele tidsperioden fra kl 22.45 og til kl 01.00, med andre ord drøye to timer.

Hovedspørsmålet om Torgersen var alene eller ikke er merkelig nok ikke stillet direkte tidligere, og det har langt mindre vært foretatt noen helhetsvurdering av de anførsler som er gjort gjeldende i begjæringen.

Her foretas en *helt ny og samlet helhetsvurdering* av samtlige bevismomenter i den aktuelle perioden – se den utførlige drøftelse i del 3 V, jf side 173-188.

F. Avslutning

Endelig er det foretatt en *helt ny kumulativ vurdering* av om Torgersen anstiftet en brann, slik det er nedlagt særskilt påstand om i tiltalen, og vi har for første gang pekt på de sentrale momentene som inngår i denne kumulative vurdering.

En påstand om at det "er mye likt" for så vidt gjelder anførselene under del 3, er lite treffende.

V **Konklusjon: Den samlede kumulative vurdering av om Torgersen var Rigmor Johnsens drapsmann – er mye likt?**

På bakgrunn av bevisgjennomgangen i begjæringens del 2 og del 3 har vi avslutningsvis – se V (side 188-192) – foretatt en samlet kumulativ vurdering av om den fellende dommen fra 1958 er riktig.

Vi antar at det er ubestridt at dette spørsmålet må bero på en totalvurdering av samtlige bevis, og at det skal foretas en kumulativ vurdering. Denne kumulative vurdering er aldri i praksis foretatt av Gjenopptakelseskommisjonen.

Som påvist også av prof. Alf Petter Høgberg i hans leder i Lov og Rett nr 7/2013, presiseres ikke hvilke elementer som inngår i bevisvurderingen av dette spørsmålet – og det foretas heller ingen innbyrdes vekting av disse momentene og heller ingen samlet kumulativ vurdering - som straffeprosesslovens § 392 annet ledd og § 391 nr 3 forutsetter.

Og det er selvsagt denne endelige og samlede kumulative vurdering, som er det springende punkt både i relasjon til begge de to påberopte hjemler for gjenåpning.

Når det gjelder denne vurderingen, er det store prinsipielle og vesentlige forskjeller mellom begjæringen av 27. juni 2017 og tidligere begjæringer, hvor man ikke bare har unnlatt å

foreta en samlet kumulativ vurdering med angivelse av hvilke momenter som inngår i vurderingen og hvilken innbyrdes vekt de har, men også formulert spørsmålsstillingene feil.

VI **Lovanvendelsen – er mye likt?**

I begjæringens del 4 og del 5 behandles vilkårene for gjenåpning i henholdsvis strprl § 392 annet ledd og § 391 nr 3.

For begge hjemlenes vedkommende drøftes tre hovedspørsmål:

- For det første tas det en ny og utvidet analyse av de tolkningsspørsmål som oppstår i forbindelse med begge bestemmelsene.

Dette er ikke gjort tidligere.

- For det annet påviser vi de feil som tidligere ble gjort med hensyn til uriktig lovanvendelse av kommisjonen i 2006-vedtaket, og som ble videreført i 2010-vedtaket og i Helen Sæters vedtak av 31.08.15. I denne forbindelse er det vist til prof. Alf Petter Høgbergs lederartikkel i Lov og Rett nr 7/2015, som også påviser lovanvendelsesfeil.

Disse lovanvendelsesfeil er ikke tidligere behandlet – og heller ikke korrigert.

- For det tredje foretas det en grundig gjennomgang av de sentrale subsumpsjonsspørsmål som oppstår både i relasjon til § 392 annet ledd og § 391 nr 3. Det foretas en grundig helhetsdrøftelse av om dommen fra 1958 er riktig, og hvorvidt vilkåret meget tvilsomt i § 392 annet ledd er tilfredsstillt.

I forhold til § 391 nr 3 foretas det en grundig drøftelse av de elementer som inngår i totalvurderingen av om vilkåret egnet til frifinnelse er tilfredsstillt. Det påvises hvilke elementer som inngår i den vurdering som skal skje ved begge bestemmelser og hvilken betydning de enkelte bevis har for konklusjonen.

Heller ikke dette er gjort i tidligere vedtak.

En påstand om at det er "er mye likt" er svært lite treffende når det gjelder den inngående behandlingen av lovanvendelsesspørsmålet som er foretatt i del 4 og del 5. Det er av stor betydning å få klarlagt om Statsadvokaten er uenig i den gjennomgang av gjeldende rett som foretas i del 4 og del 5, og hvilke punkter uenigheten eventuelt refererer seg til.

VII **Saksbehandling – er mye likt?**

I del 6 foretas en gjennomgang av de saksbehandlingsspørsmål som oppstår i relasjon til den nye begjæring om gjenåpning. For første gang blir kravene til drøftelse og begrunnelse i straffeprosessloven fremstilt.

Dette er ikke gjort tidligere.

I tillegg påvises det hvilke saksbehandlingsfeil som i denne forbindelse er gjort i 2006-vedtaket og – særlig – i Helen Sæters vedtak av 31.08.15.

Dette er heller ikke gjort tidligere.

I tillegg foretas det en ny analyse av hvilke vilkår som må være tilfredsstillt for at det skal være riktig å unnlate å vurdere innholdet i den nye begjæring under henvisning til tidligere behandling – se særlig begjæringens del 1 VI C (side 39-41) og del 6 III B (side 257-258).

Heller ikke dette er gjort tidligere.

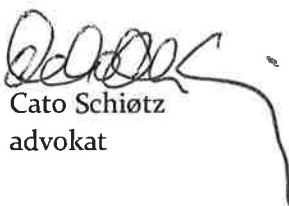
Også på dette punkt er det viktig å få Statsadvokatens vurdering av om den fremstilling som er foretatt i begjæringens del VI, er riktig eller ikke.

VIII Avslutning

Vi har i punktene ovenfor påvist at Statsadvokatens anførsel om at "mye er likt", i kvalifisert grad er en sannhet med store modifikasjoner, og at et postulat av denne karakter ikke representerer et argument mot gjenåpning.

I tillegg til å fremsette en uriktig påstand om at mye er likt, er det nok en gang grunn til å minne om et annet helt vesentlig poeng: Uansett om det er fremmet anførsler som har inngått i tidligere begjæringer, er og forblir det springende punkt de forhold som vi har påpekt i begjæringens del 1 VI, særlig pkt C: Det spiller kort og godt *ingen rolle* om en anførsel har vært fremmet tidligere, hvis de tre vilkårene som er gjennomgått i dette avsnittet ikke er tilfredsstillt.

Med vennlig hilsen
ADVOKATFIRMAET SCHJØDT AS

Cato Schiøtz
advokat

Kopi: Statsadvokat Lars Erik Alfheim, post.oslo@statsadvokatene.no